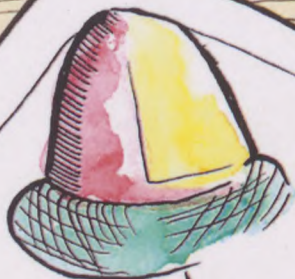

MB
254.143

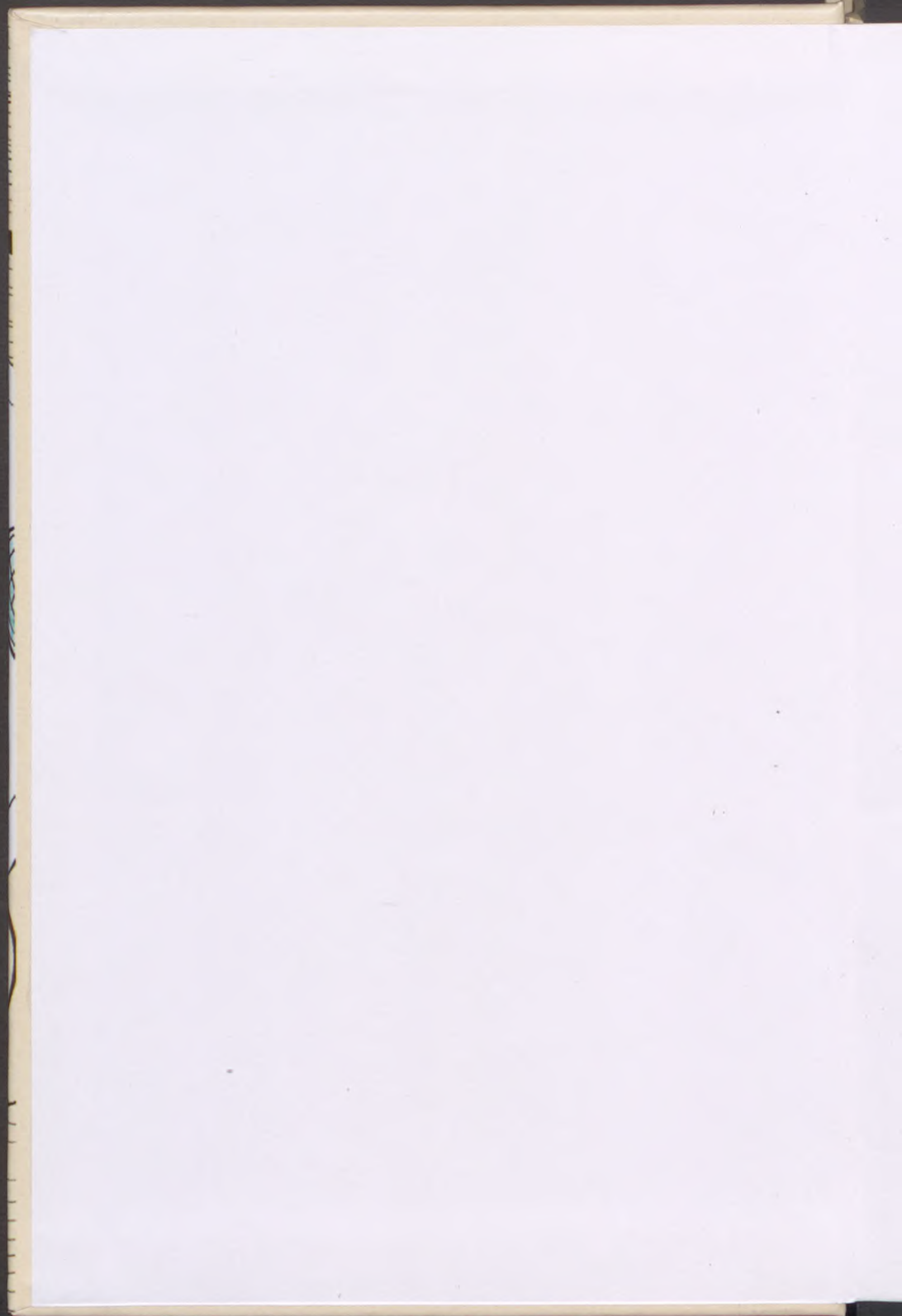

Kiss Benedek

Lombjukat a fák
elejtik

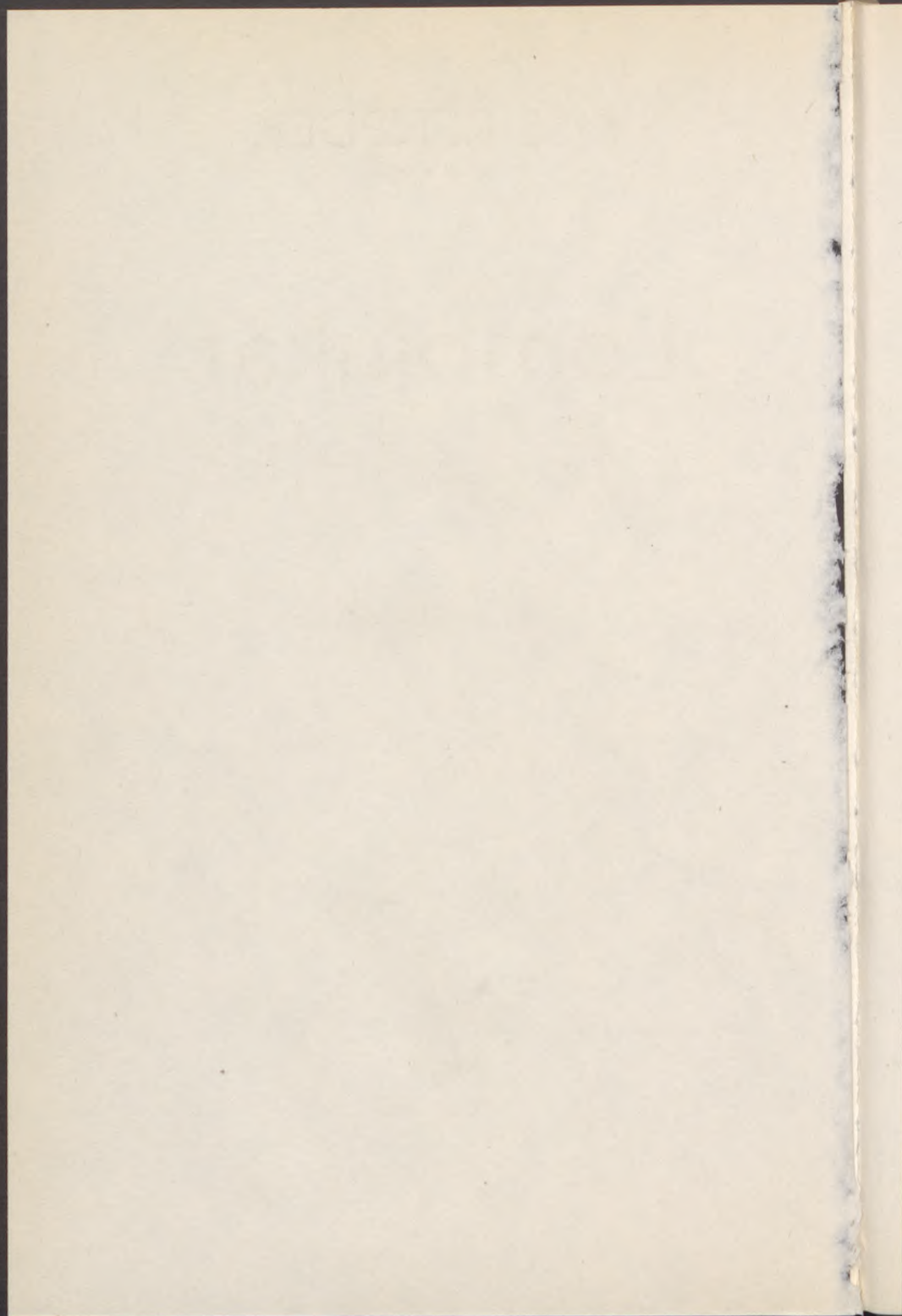

KISS BENEDEK
Lombjukat
a fák elejtik

KISS BENEDEK

Lombjukat a fák elejtik

új versek

Budapest

A kötet megírását és megjelentetését

Nemzeti Kulturális Alap

a Nemzeti Kulturális Alap
támogatása tette lehetővé.

A borítótervet
Viemann Sára
készítette.

MB 254.143

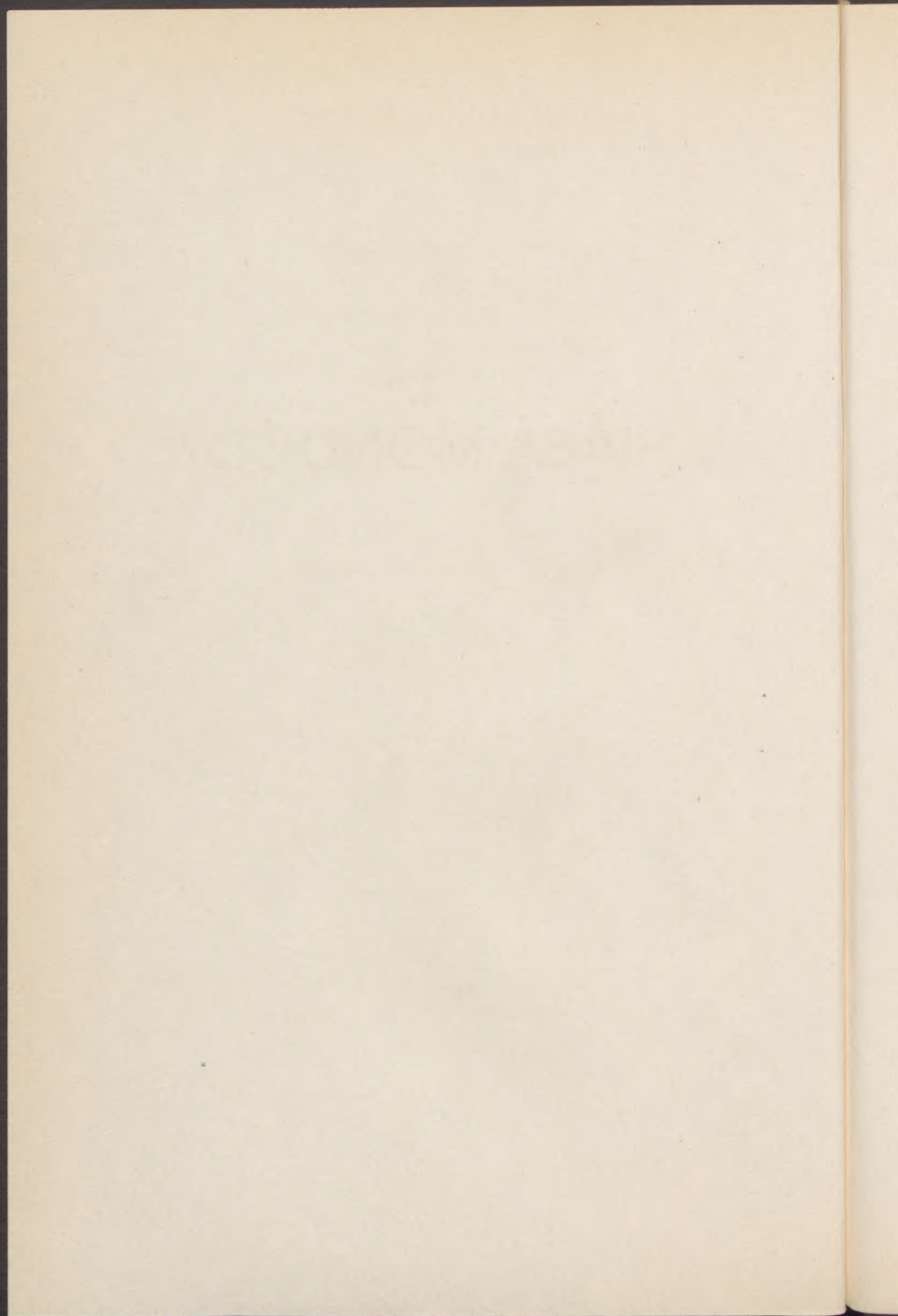

2015

Minden jog fenntartva.
© Kiss Benedek, 2014

I.
HIÁBA MONDOD?!

A NAGY BEHEMÓT

Nyammog húsomon az idő,
a Nagy Behemót.
Olyan szörnyű e nyammogás.
Csavargatom a rádiót,
jó híreket várok folyton,
de csak a szemete jön,
visszaköszönnek a dolgok,
a mindenség salakja visszaköszön.
Soha ennyi elégiát,
soha ennyi limlomot .
Mintha elfonnyadtak volna mind
a liliomok.
Mintha az Isten azt akarná,
gebedjünk meg világában!
Zümmögnek a számítógépek.
Ennyi senkit még sohasem láttam.
S a jövő, az új hajtások?
Csak bele a szennybe, lányok, fiúk!
Repedezik a kő, az aszfalt,
hajrá, vár a végtelen sehova-út!
A káosz előnti a világot,
minden az idegbajt harsogja.
Megbolondulnak állatok, virágok,
az élet a Nagy Behemót foglya.

HA SZEGÉNY AZ EMBER

Ha szegény az ember,
becsületes lesz. Vagy betörő.
Ha bírja fegyelemmel,
figyelme egekbe nő.

Ha szegény az ember,
megpróbál azért jópofát vágni.
Ha betörni nem mer,
marad ajtó mellett a sámli.

Ha szegény az ember,
megkönnyebbül, ha mindenét elissza.
Gazdagtól levetett rendjel
jár neki s szemét-kulissza.

Ha szegény az ember,
vasárnaponként, ha van mibe, felöltözik,
Isten házába beszédül.
De nem mindegyik.

PICULA NÉLKÜL

Valami boldogság-féle,
öröm és boldogság-féle
ül meg a szívemen.
Lehullni kellene már,
elhullni kellene már,
de robajlik bennem a szerelem.

Mindenkit szeretek én,
mindenkit kívánok én,
akár a jó kurvák.
De gyűlölve gyűlölöm én,
vesémből gyűlölöm én,
ha hám fog és istráng.

Kedvesem, megöregedtünk,
csudára megöregedtünk,
állhatsz pőrén elém.
Ugyanúgy szeretlek ma is,
ugyanúgy kívánlak ma is,
mint régen, az elején.

A világ pocakot ereszt,
az ember pocakot ereszt,
miként mi is, köröttünk.
De szeretlek, s te is szeretsz,
de szeretlek, te is szeress,
hogy érdemes lett légyen világra jöttünk.

Mert eljön szerelem helyett,
bíz eljön szerelem helyett
a megértés és szeretet.
Valami boldogság-féle,
öröm és boldogság-féle
zsibong most szerelem helyett.

Csillagom, egy élet ára,
kedvesem, egy élet ára
e bevasalhatatlan kincs.
Gazdagok lettünk mára?
Gazdagok lettünk mi mára,
bár szütyőnkben egy picula sincs.

A TÁJ TÜRELME

A táj türelmes csendje megérint,
de szívemben nem csitul a zsivaj.
Hallgatagon fekszik lent a lapály,
mintha nem lenne semmi baj.

Körben elhagyott telkek, a föld zihál,
hozná a termést, mint az áldott anya.
Gaz veri föl a gazdag talajt,
még jó, ha járja néha a fűkasza.

Koldussá hányféleképpen lehet egy ország?
A táj részvételen, foghíjas szája néma.
Alamizsnás kézzel, bávatagon
száll le az alkony, az örök céda.

EGY MEGHÍVÓRA

Buda Ferenc 75. évére

A sötétségből kiragyog homlokod,
hiúz-szemeid mindent látnak a világosságból.
Látják a fűvet, fát, a csírákat,
a magokból, spermákból magasba szökő
élet-láncolatot,
s hogy mennyit kell küzdeni minden élőnek,
hogyan megmaradjon és virágozzék.
Öreg bölcs homloka, felsőteste és teremtménye kezei
lángolnak a sötétség előterében,
s nézik a világ tábortüzét,
aggódóan, hogy mindenki köré férjen,
s mindenkinek megadassék kenyere,
nyársra húzható szalonnája.
S szívében a csend, az ének és a tengermoraj
eggyaránt megfér.

A LIBÉRIÁS EMBER

A libériás ember
felölti libériáját,
amin, ha akarná is,
az Úristen sem lát át.

A libériás író
szenvetni nem szeret,
hisz neki rossz vásár a
nagy lelkiismeret.

A libériás író
kívül esik magán,
mindene a távol,
bár minden dolga magán.

A libériás író
apró, mint mit vizsgál,
ő könyvekből mindent tud,
és semmit sem kapisgál.

A libériás ember
felölti libériáját,
amin, ha akarná is,
az Úristen sem lát át.

MINTHA

Mintha lenne választásod,
mintha lenne alternatíva.
Mintha nem őszült volna meg a Föld,
mintha lenne még más, mint e mintha.

Mintha tudnál még magot vetni
huppogó tavaszi szántásokon.
Mintha kiteleltél volna
sárga sült tökön, tökmagon.

Mintha a szent Karácsony is
nem ordasok órája lenne.
Mintha a valótól, mit megélsz,
nem szállna sötétség szemedre.

Mintha lenne még föltámadás,
jövőbe vivő függőhíd, bár rozoga.
Rovod csak köreid, de hova mennél,
életedben már nem érsz oda.

Mintha nem őszült volna meg a Föld,
mintha lenne más, mint e mintha.
De azért járd csak utadat,
ha már nincs más
alternatíva.

NE IRÍGYELD

Nem irigylem, ha a hamis hit
minden szennyet betakar.
Csak a gyermek nem tudja még,
hogy ebből lesz a baj.

Seb nélkül ritka a gyümölcsfa,
s oktanul a világ sem létezik.
És oka van, ha a tubifex-kukacok
a halacskát szétszedik.

Mikor ők vannak sokan,
ha a hal evett, ők eszik a halat.
Ahogy a sebesült bivaly bomló
húsát a dögevő madarak.

Ne irigyeld, ha a hamis lét
minden szennyet betakar.
Csak a gyermek nem tudja még,
hogy ebből lesz a baj.

IGAZ MESÉLŐ

Ordasodnak az egek is,
hogy ne vadulna el az élő?
Rég kihullott a fogam is,
lehetek tán igaz mesélő.

Pénzbe és voksokba gabalyodik
az, aki minket jobbra vezetne.
Pedig a kikerics ingyen virít,
s ingyen mond fontosat a nagy elme.

Pénzbe kerül a bővli s a pucc.
Az állatok erről többet tudnak:
minden a bőrük, a zsákmányuk.
S a fák ingyen virágba borulnak.

Ezért hiszek a márciusban,
s minden más idő ezért lankaszt.
Megértem a farkast a havasban,
de nem értem meg az emberi ordast.

HAGYJ JELET!

Ó, én zablázott szívem,
bírod-e még a felindulást,
mikor seregek gyűlnek benned,
sok géppisztolyos, kópiás,
amikor robbanni kéne, robbantani,
csurogjon a vér – vért ontani,
mikor a világ szennye
annyira torkodra forr, mint a bortól a nyál,
kiköpnéd, nem megy,
krákogsz – itt megfulladni muszáj,
amikor tályogként fakad föl ezer sebed,
amikor magába mártja törét a lelkiismeret, –
vannak percek, mikor
a kínok úgy feltornyosulnak,
hogy tőlük a papír sarkai felkunkorulnak,
de a lapokat simítsd el, hagyj jelet,
amikor magába mártja törét
ismeret, lelkiismeret.

Pedig ez itt béke, nincs háború,
ám ennyi kilátástalanság
annál is iszonyúbb,
az emberek önként ölik el magukat,
miként öngyilkos bálnákkal teli
tenger partján a fövényes mart,
meghasonlik az élet – szennyes levében
milliók hánytorgnak,

lehet-e értelme még a palackba zárt
kétségbeesett soroknak?
de azért az írást írd meg,
ránctalanná simítsd, úgy tedd a palackba,
magának Istennek szánd, hátha
a végső percben egy hullám fejéhez csapja.

A XXI. SZÁZAD LUTRIJA

Mindenki előre,
aztán kihúzzák, ki az első,
kiért szakadt meg a szív,
ki által durrant ki a futball-belső.

A szépségkirálynőnek pisilhetnékje van –
különben rendszeresen bepisil.
Divatos szó lett a soha,
még divatosabb a nihil.

Persze ez így nem szabatos,
érthetetlen makogás írja körül.
De fix, hogy aki a legnagyobb blöfföt mondja,
az istenül.

Isten őket is teremtette,
még hozzá, ha nem csal a fáma,
saját ostorvert testére,
saját vérvörhenyes arcára.

De nem ábrándult ki még
önkényes teremtményéből?
Vagy teremtményei nem jelzik,
hogy: Uram, elég volt ebből a léből?

HIÁBA MONDOD?

Hiába mondod már, hogy Mária,
kivált ha Napba öltözött,
s hogy áldott vagy Te
az asszonyok között?

Mit jelent itt Álmos?
És Géza mit jelent?
Szent László pallosára
ki farag még jelet?

Hiába mondod, hogy Mohács,
s azt is, hogy Muhi –
saját néped saját
balsorsát neveti.

Pedig szíveinkben
hány csillag bujdokol!
S az ármányok folyója
hány koholt vádat sodor!

Talán mert összejt voltunk,
kiben bízhatna Isten,
ha már világában
szemernyi öröme sincsen?!

BESÜT A HÓ AZ ABLAKON

Magamat véresre karmolom,
besüt a hó az ablakon,
nyújtózik ágyam, én ülök
a szélén, s rémülten révülök.

Hogy is volt ez a hetven év?
Mint a katona fegyverét:
szorítom görcsösen tollamat,
rám ront e késői pillanat.

El bizony, el bizony, elfele már,
a mindent fogja át a szembogár,
tartozik, követel – kit érdekel,
el bizony, el immár, el innen, el.

Nem hasad harcokra föl már a szám,
semmi sem bizonyos, csak a talány,
csak a talány és csak a talán,
hogyan közelít végső éjszakám.

Magamat véresre karmolom,
sír hava süt be az ablakon,
sír hava, sír jege szívemen.
Nagy Isten! Én édes Istenem!

Mire volt a játék, szenvedély,
mire a rám omló sok-sok éj,
mire az öröm, gyötrelmem?
Mire volt egész életem?

Elfogy a világ, el a Föld,
a piros, rózsaszín, kék és zöld,
hová lesz énekem, káromlásom?
Ó, egek, magam mily kicsinek látom!

Besüt az éjszaka jegesen.
Hiába vagy olyan kicsiny, szívem,
lesüllyed benned a nagyvilág,
szerelmek, nappalok, éjszakák.

PRÉDIKÁCIÓ 2011 KARÁCSONYÁN

Jézus nem gitározott,
nem orgonált,
hanem az édes
világhárfán játszott.
Érzelmes és kegyetlen dalokat.
Belérettent és követte, aki hallgatta,
elragadtatott lett tőle,
vagy felháborodott, mint a zsidó papság.
Vajon ma nem feszítenék meg Jézust?
Vajon mit szólnának a papok
s a mai farizeusok,
ha Jézus testi-lelki valóságában
megjelenne köztünk?
Bizony, sokan futnánk mi, emberek,
igazságai előtt.
De azért szüless meg, kis Jézus, ma éjszaka is,
szegény emberek és hajléktalanok kérik,
kik megváltásra várnak.
Bizony, sokan vagyunk mi.
És elszaporodtak nagyon a kufárok is,
kik áruikat drágán adják,
s bagóért veszik meg lelkünk.
Talán találnál tizenkét apostolt is,
de sok hívet, szívet, tanítványt bizonyosan,
kik nem csak kenyérre éheznek,
hanem balzsamos mennyei szóra,

ami embervoltukat nyilvánvalóan igazolja.
Követnének, istenítenének,
óriás falka követne.
S aztán a zshivánság és manipuláció szavára
megint Barabbást kiáltanának.
S te kezdhethéd előlről a feltámadást,
és az evangelizációt.

ÉJFÉLI MISE

Isten fia, ó, várunk, szüless meg,
légy csillagok által eljegyzett gyermek,
légy nekünk megváltónk újra,
sokan áhítoznak az igaz útra.

Tébolyog, támolyog az ember a Földön,
mindenki saját csillagát lesi, hogy följön,
a szelek útját követi, hátha utoléri,
s avítt lett a boldogság is, ha régi.

Ha elkoldusodunk, átkozzuk istenünket,
mért nem emel ki a nyomorúságból minket,
tagadók vagyunk és követelőzők,
s ki tudja, a koldus vagy a bankár az önzőbb.

Szüless meg mégis kisdéd, üres lelkünk lesz a jászol,
mert hiányzol, kis Jézus, nagyon hiányzol,
hiányzol egyaránt istenként, emberként,
tanítsd nekünk újból a Mi Atyánkat,
ki minden lelket megért.

KARÁCSONYI BESZÉD

A Rádió kis éji
zenét sugároz,
engem hiába hív még
ágyam és a vánkos,
kalandoz gondolatom,
miként kint a szél,
ki járja a világot,
s végére sosem ér.

Pedig mióta járja!
Hol orkánként, hol légynél
csendesebb suhintással,
és sehol sincs a végcél,
elomlik, föltámad,
most házakat dönt romba,
tengert korbácsol, habját
városokra loccsintja –
ki tudja, téboly tombol
a mennyei torokból?

Éji zene mellett
most szelídebb időt élek,
nem rémítenek meg
homályból a rémek,
jó Szekszárdi mellett
cigarettát töltök,
a világ baját meg
vigye el az ördög.

Hánytak bíz szélvészek,
miként száraz bogáncsot,
szívem félelemtől
sokszor békaként rángott,
ez az utolsó év is
jól feltette a lécet,
háborgó világban
háborgott a lélek,
most mégis, hogy együtt
Jézuskát ünneplünk,
s csillagokba röpköd
csillagból lett lelkünk,
azt mondom, mit millió
embertársam állít,
ki szép kort ért, s benne
békességet áhít:

megérte viharban, orkánban megállni;
s történhetett volna,
ahogy történt, bármi,
a szeretettől megolvad
még a jégtábla is,
a megértés – nevezzük bár
empátiának is –,
olyan érték, mit nem
mérhetni karáttal,
s megáldja a házunk
millió baráttal.

Énekeljük hát a
Máriát s minden pásztort,
s a megszületendőt,
az isteni jámbort,
hópihezáporban
a sok angyalképet,
adjon a Nagy Isten
elégedettséget
az egész világnak –
szélnek,
fagynak,
lángnak!

KEGYELEM VAGY JÓSZÁGETETÉS

Édes Istenem, mosolyog a lelkem,
mert Te vagy a vendég,
s én állok magamba dermedten.

Ha másfelé jársz, borzongok magamban.
Viharoktól nem félek,
de ilyenkor a lécz rezeg alattam.

Sok próbát álltam már én Uram,
és jaj, mennyit mulasztottam!
Emiatt sajdulok sokszor szomorúan.

Uram, a gondolat Te vagy bennem,
s maga a fantázia.
A többi nem is érdekel engem.

Csak ha lelkem ég, borulok földre.
De tudom, nem csak a föld,
nem csak a nyers anyag tölt be.

Hiszem, hogy minden nap betöltesz Te is
kegyelmeddel.
Mert csak így ember az ember,
különben kegyed csak jószágetetés.

ÚGY SZERETNÉK MEGBÉKÉLNI

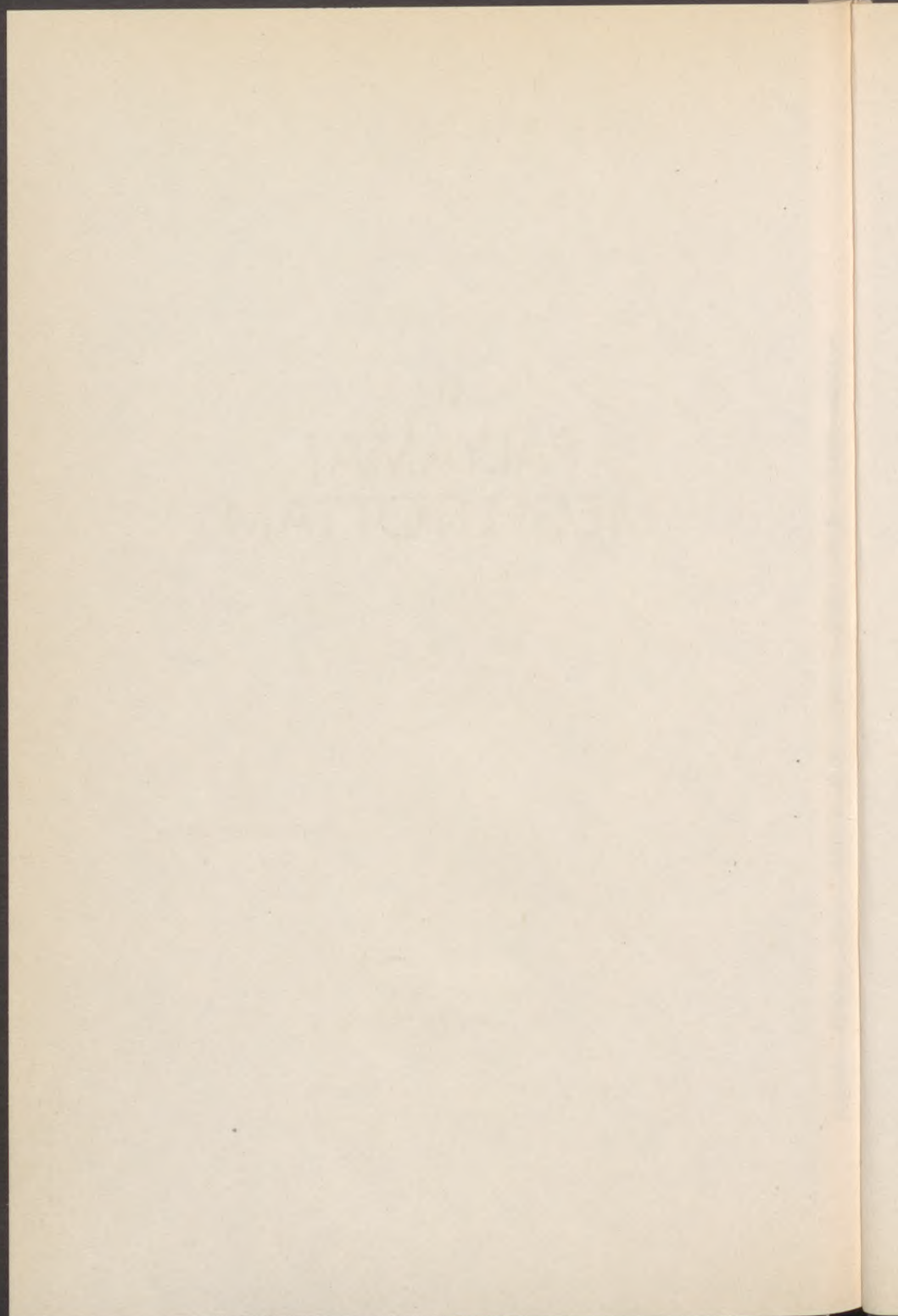
Istenem, hogy tudtam örülni én
minden helyénvaló szónak!
Minden egészséges
szónak, mert szavaink is
lázban hánytornak.

Istenem, milyen boldog voltam,
ha egy-egy átlátszó szívbe beleláttam!
Nemcsak viszály, bűn lakott ott,
de tündököltek is
eredendő tisztaságban.

Istenem, most ne hagyj magamra
szentséges-nagy vágyaimmal!
Úgy szeretnék megbékélni,
viharpörgette levél,
lelkemben az iszonyattal.

II.
PÁLYÁMAT
MEGFUTOTTAM

ÖREG PÁSZTOR

Emlékeim, ne széledjete szét!
Ti vagytok a nyájam,
titeket terelgetlek az öregség
hamvadó mezőin.
Mit nekem az új napok,
mit az új élmények,
botomra támaszkodva
(vagyis kapaszkodva karosszékemben)
csak rátok vigyázok már,
szét ne széledjete.
Nem bírnék már utánatok járni,
s ebem,
az eszmélet,
kopott körmű vénség lett mellettem,
ki még úgy sem tartja magát,
mint én,
elfekszik lecsukló szemmel
a fűre subám mellé.
Hej, valamikor hány bárányt segítettem világra,
nevet adtam nekik, dédelgettem őket,
de már azok is mind
az idő homályába vesznek.
Mennyi emlékemet ölték ki agyamból
a kifent késekkel járó napok!
Vén birkáim, hűséges emlékek,
akik még maradtatok,
most már ti pásztoroljatok engem,
míg egyre homályosabb, nedvedző szememet
végül rátok is
rátok nem csukom.

MÁSSZ CSAK TOVÁBB!

Íme, hát este van megint.
De azért a vonatfüty
nem téved el, ha kisiklik is
a vonat. Egészen
Istenig száll föl, s az utasok
megmenekülnek.
Harangszó köde borítja be
a réteket, a róka zokog és
kisnyúlra vadászik. Vagy
vadmadárra. Csörtetve röppen föl
a fácánkakas. Ő is
Istenhez menekül, ahogy szárnya
meghasogatja a ködtakarót.

Hát én, legkisebbik
70 éves fiú, szaggassam-e még
a vasbocskort? Nem lenne
ideje már lezuhhintani vissza a
Földre, hiszen az égigérő-fa
sohasem éri el az eget?

Mássz csak tovább, fiú,
súgja egy angyal, hisz jó darabot
haladtál már, s amikor végső
sóhajtásodig érsz, ott találod
a fa csúcsát.

Mássz csak tovább, öregember.

PÁLYÁMAT MEGFUTOTTAM

Rálépek a cigaretta parázusra –
elfüstölgött az életem.
Nem voltam hős, nem voltam gyáva,
egyetlenként ezt viselem.

Vallathatnám magamat, hiába,
kint futkostam tavaszi réteken,
de nem emlékszem, nem emlékszem a nyárra,
mindjárt az ősz homálya játszott velem.

Most már mindegy, megyek a többiek után,
emlékké válok, ki fogtam sok kilincset.
Mit viszek, mit kapok, mily légbéli kincset,
ha rám éjjeledik egy délután?

Pályámat megfutottam, nem nagy hála érte,
míg bírta agyam, idegem, térdem,
ahogy idegen csillagerő kimérte,
és szállhatok, szállhatok a messzeségbe.

NEM SZÁN AZ IDŐ

Nullával kezdődik minden napod,
de nem szán az idő, repülnek a percek.
Még egy ilyen fád akarnokot –
álmodni is, csalódni is enged.

Meseországot torz való követ,
mert felébreszt a vekker bíz hamar.
Sziszfoszra hullnak sebző kövek.
Mivé lett az öröms munkadal!

S mire az óra az éjfelet üti,
kezdődik a körforgás előlről.
Az Úr az embert azzal hergeli,
hogy álmodni tud ígéretes jövőről.

S mikor a végső számadás jön el,
megköszönjük ezt a kétes harcot
szánni való bús könnyeinkkel.
Ó, az idő szemfényvesztő zsarnok.

HALLGATNI A HALLGATÁST

Hallgatni jó.
Ha van miről.
A mindenről
s a semmiről.

Hallgatni jó,
hogy dobog a szívem.
Hallgatni jó,
mint hinni valamiben.

Hallgatni jó a hallgatást,
mikor az ember emészti életét.
Hallgatni világosság.
És van hallgatás, sötét.

Hallgatni jó.
Ha van miről.
A mindenről
s a semmiről.

HAIKUK ÉS EGY TANKA A GYEREKKORBÓL

Nyárfalombhullás.
Eltakarodik lám, ez
a november is.

x x x

Szeptemberi ég.
Bozsognak a csillagok,
mint a muslincák.

x x x

Hej, lámpagyújtás!
Füstölt a bél az olcsó
petróleumban.

x x x

Régi dal, régi ...
De nem földi mégsem ám –
égi az, égi!

x x x

Ó, futballabda!
Rugdostunk a magasba,
de te untad fönt
a magányt, s hulltál hullva
porba, avarba.

x x x

Ó, hogy örültünk
a vadgalambtojásnak,
ha nem tört az ág!

x x x

A rózserakás
minden ősszel verebek
tanácsterme volt.

x x x

Misén a lányok
csapata! Szédültünk mi,
süvölvény fiúk!

x x x

A kocsmá volt a
legények kuglihelye.
Meg bicskázásnak.

x x x

Ó, lakodalmak!
Többet ért a sütemény,
mint a menyasszony.

x x x

A futballmeccsre
mindig megszöktünk, anyánk
aztán jól elvert.

ANYÁM, ÉN ÉS A SZÁRNYAK

A szerelem özvegye volt,
s ő adta lábam alá a mennyet.
Ha csavarogtam, nem tartott vissza,
topogjak, lépkedjek,
menjek.

De szeme rajtam volt, őrködött,
hisz tudta,
ha kezét fogom, akkor is
leveri lábam ujját az
utca.

S szállni tanított – ne üssem lábam.
Mind följebb, mindig följebb.
S köröztünk gólyákkal,
kerülgetve felhőket, viharokat és
kenderföldet.

Megtelt csodával sokszor a műhely.
Férceltem én is, gomblyukaztam.
Zengett az ének, azon röptünk.
Majd roskadt vállát
megropogtattam.

Volt egy kínai császár – egy író
megleste, – az bíz
nem örült a röpkedésnek.
De anyám vitt föl, magasra vitt.
Ikarosz voltam, ki el nem égett.

S jöttek a bárányszerűk, a holdak.
Akkor már leste csak apadó szemmel.
Hajrá, a repülés nem érhet véget!
Szívem volt a motor,
agyam propeller.

Majd végül lezuhant – várta a föld.
Én még keringek
lankadó szárnyal.
Mind lejjebb, mind lejjebb, míg egyesülök
újból a földdel és anyámmal.

KÖTÖZ A HÚSÉG

Mezey Katalinnak a sokadikra

Virág, te rebbenő mosolygás,
miről álmodsz a réveteg réten?
Tudod, hogy az élet örök varázs,
ahogy hajlongunk langyos napfényben?

Emlék nélkül élsz? Hisz újrahajtod
magad évente örömmek, színes reménynek!
Letarol minden tél, fagyos akarnok,
de magvadból szép magad mindújra éled.

S markolod a földet konok gyökérrel,
virágod fönt ének, lét-gyönyörűség,
s szállhatnak fölötted sorra az évek,
kötöz az életvágy, kötöz a húség.

Virágozz csak, virág, Isten kegyeltje,
ringó derekad járja a táncot,
míg le nem roskadsz, járd táncod egyre,
mindenség része vagy, kit a szél átfog.

A SZELID BETYÁR

Láthattátok az utolsó betyárt,
amikor Tatay Sándor erre járt,
láthattátok az utolsó bakonyi betyárt.

Tiltott szoknyák alá bújt nagy keze,
s nagy volt az álma, vidám tekintete,
tiltott szoknyák alá bújt nagy keze.

S a badacsonyi kereszt alatt
szíve úgy dobban, hogy leszakadt
a firmamentum a kereszt alatt.

Égi földél alatt élt vaddisznókkal,
rontották bátyját agyarral, orral,
viaskodott a vaddisznókkal.

De körtefája s mohos pincéje
termett, tellett a vendég örömére,
körtefája volt, mohos pincéje.

Szelíd betyár volt Tatay Sándor,
isten-félően betyár és jámbor,
szelíd betyár volt Tatay Sándor.

A sziklák alatt volt menedéke,
ablakán sárgarigók népe
jelzett hajnalt – ez volt a menedéke.

LEGYEN TISZTESSÉG!

(Juhász Ferencnek a 85-re)

Csöng a száján a szó,
adta a Mindenható.

Csöng a száján a vers.
Tüzes és tűz-pikkelyes.

Vagy sötét-komor borongás.
Hős-ének, nádsustorgás.

Eszméltető csevegés.
Boros bájital-keverés.

Kesztyűs, finom bájolgás.
Húscafatok közt öröklakás.

Férfias nőt-ölelés.
Jégesővel veretés.

Énekek, sírból valók.
Bevérző sok cápa-csók.

Hűség és hűtlenség – álom
az eget szurkáló szempillákon.

Vágtatás, elpilledés.
Lepkeháló, kifent kés.

Elveszünk? Megmaradunk?
Magyarkodunk és agyarkodunk.

Hisz bajaink folyton sokasodnak.
Kelet vagy Nyugat a rosszabb?

Nézzünk magunkba békén.
Mi is vár az út végén?

Az élet koszlott – ne lepjen el.
Legyen tisztesség, fehér lepel.

SOKAT SZERETTEM

Szerettem az őszi esőt. S a tavaszt.
S mikor a nyárban vadrózsa virít.

Szerettem a halált, ha nem halálos.
Szerettem a város fölverte káoszt.

Szerettem a rendet, a pohár ásványvizet.
Szerettem a bort, a sört, módjával mindegyiket.

Szerettem kis családom, gubancaival együtt.
Szerettem, ami jött, vártam, ami nem jött.

Ó, mennyi mindent szerettem, a vén bérházat,
ne mondjátok, hogy nem volt bennem alázat.

Szerettem a postást s a muskátli-füzéreket,
az éjszakákat, a négyszögre mért eget,

szerettelek én téged, életem, mi kijutott,
szerettem a madárcsivigós virradatot
e nagy világegyetemben, –
hát ti is békén viseljete el engem.

REDVES VASKORLÁT

Megfogom a redves vaskorlátot –
rég éreztem már a fém erejét.
Eddig és ne tovább! – mondja rekedten,
amikor a végtelenség megkísért.

Nem szíveltem én kényszert, korlátot,
csak amit magamban építettem.
Ez is sokszor szegült ellenem,
s ki tudja, jót vagy rosszat tettem.

Bizony, szükség van a korlátokra,
még ha az maga a menny vagy pokol.
Romlik a testem, fogam már rég nincs.
De ez a korlát mindent igazol.

ÍGY VOLT A JÓ

Utamat végigtántorogtam,
csak ritkán volt a mesgye egyenes.
Mentem, mérföldkőről mit sem tudtam,
mindig sejtéseimben bizakodtam,
s hittem: így helyes.

Gyalogos voltam mindig – ha repülő vitt,
akkor is lépteimmel mértem a tájat.
S nem volt még olyan, ki ennyire hitt
– csurgatva öröm s bánat csöppjeit –
a földi csodáknak.

S így volt a jó. Kártyáztam, bort vedeltem,
összefirkáltam sok mázsa papírt.
Mindre azt írtam: Istenem! Szerelmem!
Szabadon szolgáltam és föl se vettem,
fűtyültem arra, mit a sorsom írt.

ÍNYEMRŐL A BOR ZAMATA

Mindig a halálról gondolkodtam,
hogy elhull a virág s az élet elszalad,
de magam haláláig nem jutottam,
hogy mi vész velem, s nélkülem mi marad?

Hogy szemem volt, kezem és lábam,
– olyan, amilyen –
s ezentúl nem lesz belőlem
már pihe sem?

Avagy a csont, a szőr marad?
De hajdani
szerelmes szavaim
mivé lesznek?
Mivé lesz grimaszom, mosolygásom,
torkomból a zümmögő ének,
ha fejemhez állítják a keresztet?
S hová lesz a kereszt is,
amit az utakon cipeltem?
Nem érdekel az új genezis,
csak hogy egyszer emberré lettem.

Gondjaim, gondolataim
öröklík-e majd jövőendő népek?
Találnak-e a jázminvirágon
annyi szépet, mint én
s a méhek?

Ínyemről a bor zamata
hová tűnik, de
úgy ám, amint én éreztem?
Hová lesz sok csodálkozásom,
gyönyörűségem és morcos kedvem?

Hová lesz kolostori
szemérmem, kurva-kitárulkozásom?
Hová lesz ajkamról az ámen,
mellyel a végzetet várva-várom?
Én Istenem, jobbik részem
megmenekül a pusztulásban?
Életet adtál, Uram, s betellett,
az jön majd el,
amit sohasem vártam,
ha nem illet irgalmad és kegyelmed.

ÜRES KERTI SZÉKEK

Üres kerti székek szanaszét,
szemközt Tördemic lidércfényei
a hegykaréj alatt.
Uram-Teremtőm, megiszom
a mai utolsó poharat.

Volt vígság, várakozás valami jóra,
de szemüvegem mögül most csak
romokra látok.
Két romvár között sóhajtok akkorát,
hogy hallják a halott barátok.

Volt vígság, várakozás akkor is,
mikor még a diófa lombja alatt
sokan ültünk karéjban.
Szólt akkor is az éji bogár, s mi
csendültünk poharainknál is jobban.

Elcsendesült a régi kompánia,
a diófa lombja
ritkul és senyved.
Uram-Teremtőm, hiszem, hogy
mindnyájunkra permetezed kegyelmed.

Én vagyok hátra, meg még néhány
kósza társ, kikkel együtt
szövetkeztünk a jobbra.
Pihenjen már minden álmunk,
minden ricsajos tervünk
bebalzsamozva.

SZÁRADT SZŐLŐTŐKE

Ezt nevezitek ti életnek?

Amikor bírtam még,
amikor kóboroltam,
vagy szőlőmet metszettem bizakodással,
az volt az élet,
pedig sok napom tellett
bik-makkozással, konferenciákkal.

Volt úgy, hogy tudtam: erős vagyok,
kezem szerint bomlottak szét a bokrok;
most csak holdbéli tájakra látok,
szikkadt szemekre, miket
a szél pernyével telehordott.

Így állok előtted, Istenem,
és sajnálom a papírt,
mit tele nem írtam hagyatkozással,
s mit teleírtam.

Alig emlékszem eredetemre,
odvas tőke lettem,
ki sok gyümölcssel bírtam.

Értelmét veszi a jövődő,
értékük vesztik
kis és nagy ügyek.
Ki akarja, hogy értelme-fosztott
mankurt legyek?

Hát így telnek be a dolgok?
Egy világ lesz velem kiveszőben!

De a sarjaim élni akarnak.
S élni akarunk egyre többen!

KIDÓLT FARÖNK

Mind, amit fogtam, elengedem.
S mind amit fogtam,
engedjete el ti is engem.
Mindenemről lemondok,
hol vagyok én közkirályi nagyság!
Csak a hulló tollú
fehér holló maradjon.

Lemondok rólad, Alföld és Kiskunságom,
le rólad is, drága Budapest,
de a Szent György-hegyi kis ház,
mint fontos vendéget, még befogadjon.
S iskoláim...bizonyítványaimmal
végtére mit kezdhetnék?
Elfelejtettem mindent,
ami igaz volt és szép.

Tágas mezőségek,
szabadság iskolái,
illatotokat, tanításaitokat
rég elfeledtem,
bár a királytüske meztelen talpamban
most kezd igazán fájni.
Vagyis még tudok fájni?
Ó, Európa és Ázsia,
távolságaitok már nem érdekelnek,
lemondok rólatok,
messzi tűlevelű fák,
s.avarba hulló gyönyörű lombok.

Híres elmém, ki
csintalanságokra mindig kész voltál,
komolyan szólok most véled.
Idegszálaimból rakott máglya előtt
illatozó barbár csoda-oltár voltál,
elhagysz te is engem, én is elhagylak.
Lemondok rólatok,
emlékképei nagy élet-szüreteknek,
s rólatok mind, dűlők, utcák, terek,
falvak és városok,
sivatagi szél fúj el titeket is,
templomok, kocsmák.

Nagyvilág,
lemondok rólad,
erdők, lapályok,
hegyek, tengerek,
s rólad is, csillagom, mit
megérdemeltem, s ragyogtál nékem
bűvös kocka-udvarunk felett.
Könyvek, barátok, barátaim,
cimborák nagy téli esteken,
elfeledlek titeket is,
s téged is, világszép szerelem.

S leszek csak kidőlt farönk a rengetegben,
ki előbb még kapaszkodott a földbe,
s nedves derekából még zöld ágacskák
törnek elő, nyúlnak az ég felé.

ZÖLDJÜKET A FÁK FELEJTIK

Mint a kutya, lehever mellénk
a vadászkopó Szeptember.
Nyelvén ikrás ízek, édesség,
bár a Nap mind későbbben kel fel.

Darázshad zúdul szőlőtőre,
seregélyre ágyúval lönek.
Szüretre gondol, aki jövőre,
kerüli táját a temetőknek.

Felejtí lábát, aki sánta,
s imbolyog föl a domboldalon.
Diót pottyant a diófa ága,
s mandula is hull – csontos rokon.

S közben lombjukat a fák elejtik,
aranyárgára válnak az erdők.
A madár egy-egy mandulát felnyit,
új bor forr, új borral meg új hit
köszönti majd az új esztendőt.

Megérik minden gondolat,
és hasogat reuma, isiász.
Kártyánk már bizony kopott, szakadt,
s fázva lapul meg felül a makk ász.

VINKLIBEN A HOLD

Nézd csak, vinkliben a hold!
Az ablak négyszögében!
Ilyet Puskás sem tudott,
sok nagy gólt rúgott, mégsem.

Csillagok cakkozzák körül –
tán szikrát vetett a kapufa?
Ilyen gól Messitől sem kerül –
ezt a Jóisten lőtte maga!

Nézem: gyönyörű az éjszaka.
Szívemben felbozsdul a múlt.
Gyönyörű volt a zöld gyep valaha,
s egy életen át ki nem fakult.

Hajrá, Fradi! Zöld a színe,
s miként a meszelt fal, fehér.
Majd egyszer elrúgom a labdát jó messzire,
ameddig lábam nem is ér.

ÖREG SZÉPTEVŐ CHANSONJA

Jutka, Panni vagy
Juliska –
labdázgattam nevükkel vígan,
én Istenem,
valamikor,
valamikor még labdázni bírtam.

Kati, Kató vagy
Katinka –
pörgettem a levegőben,
én Istenem,
valamikor,
valamikor én értük bőgtem.

Megáll szemem,
áll a szemem
ma is minden csecses lányon,
én Istenem,
valamikor...

Hol van az én ifjúságom?

ÖREGKORI CSALOGATÓ

Feketerigó füttye harsog
az alkonyatba.
Hozzá röppen a tojó,
s a fiú rögtön
abbahagyja.

Ezek már élik világukat,
szerelmem!
Tudják, hogy nem jó egyedül,
repülnek
ketten.

Tudjuk mi is, mégis
külön szobában alszunk,
nem halljuk egymás
lélegzését,
ha nagyot sóhajtunk.

Rossz álmainkban még a
nyöszörgés se hallszik át.
Pedig a két szoba
nem két külön
világ.

Gondod a gondom,
gondom gondod,
mégis.

De azért fújom a
csalogató dalt,
mint a rigó,
én is.

MINT A KENGURU

Az arcod – ne fordítsd el az arcod,
nekem ez szegfűszeggel illatozó oltár.
És melled, kitelt két melled úgy
világít, mintha fároszom volnál.

Áldozok, valahányszor hazatérek
ködös útjaimról, mint a hajósok.
Messzi utakra vágyódom én,
s ennek áldozata a te asszonyorsod.

Én szentem, hányszor boruljak le eléd,
kevés, hogy sikereimből részelj.
Hozok neked fűszert, édes
nyalánkságokat, hogy Színbádnak képzelj.

Pedig tudod, te tudod, milyen
esendő vagyok én magamban.
A hajó sem igaz, csak képzelgés,
anyaszülten talál minden hajnal.

De ami igaz, mint Jákob létráján,
kúszom-mászom egyre feléd.
Magam-tarisznyájában szeretnélek
hordani, mint kenguru a kicsinyét.

ÜRES ÁGYAD MELLETT

Üres ágyad mellé ülök.
Tudom, hogy ott vagy a szomszéd szobában.
Őrzöd unokánk álmát.
De nekem itt fekszel, ebben az ágyban.

Az nem lehet, hogy ágyad üres legyen.
Feltolul millió emlék.
Ficákolnak, elernyednek s az éjben
vonítani szeretnék.

Üres ágyad mellett ülök.
S ha egyszer üres lesz végleg?
Borzongok, szinte megérzem
örökös messzeséged.

Ha itthagynál... Ne tovább, ne,
vesznék utánad menten ...
Most alszol a szomszéd szobában,
s már ebbe is belédermedtem.

A TÜRELEMRŐL

Fél millimétert
ma is nőtt kis diófám!
(S egy mikrométert
töpörödtem én is a nap folytán.)

AMIKOR CSEND LESZ

Majd ha eljön a különös reggel,
s nem keresem papucsomat...
Mi lesz az a csönd, az a csönd,
míg családom pánikban riad?

Mi is lesz, mi lesz akkor,
ha bennem a duhogó mozdony leáll?
A gyerekek iskolába mennek,
csak én nem megyek sehova már.

Ezt nevezitek ti halálnak...
De én nem hagylak el titeket.
Ha gyászoltok is, ne sírjatok.
Helyettetek is könnycsepp leszek.

ÁRNYÉK ÉS FÉNY

Árnyék hűsöl a tenyeremben,
bőröm meg harapja a Nap.
Megférnek jól mind a ketten
a beláthatatlan ég alatt.

S megfér a gondolat,
száguldozik a végtelenben.
S meglelem ártatlanságomat,
amit már régen elvesztettem.

Szerettem mindenkit. Szerettem
való – és ködvilágomat.
Tudom, hogy előbb-utóbb helyemben
csupán árnyék és fény marad.

VÉGLEGES PRÓBA-HALOTT

Székem még kintmarad egy ideig,
nem ül belé senki.
S én elfelejtek élni ezalatt,
próbálok halott lenni.

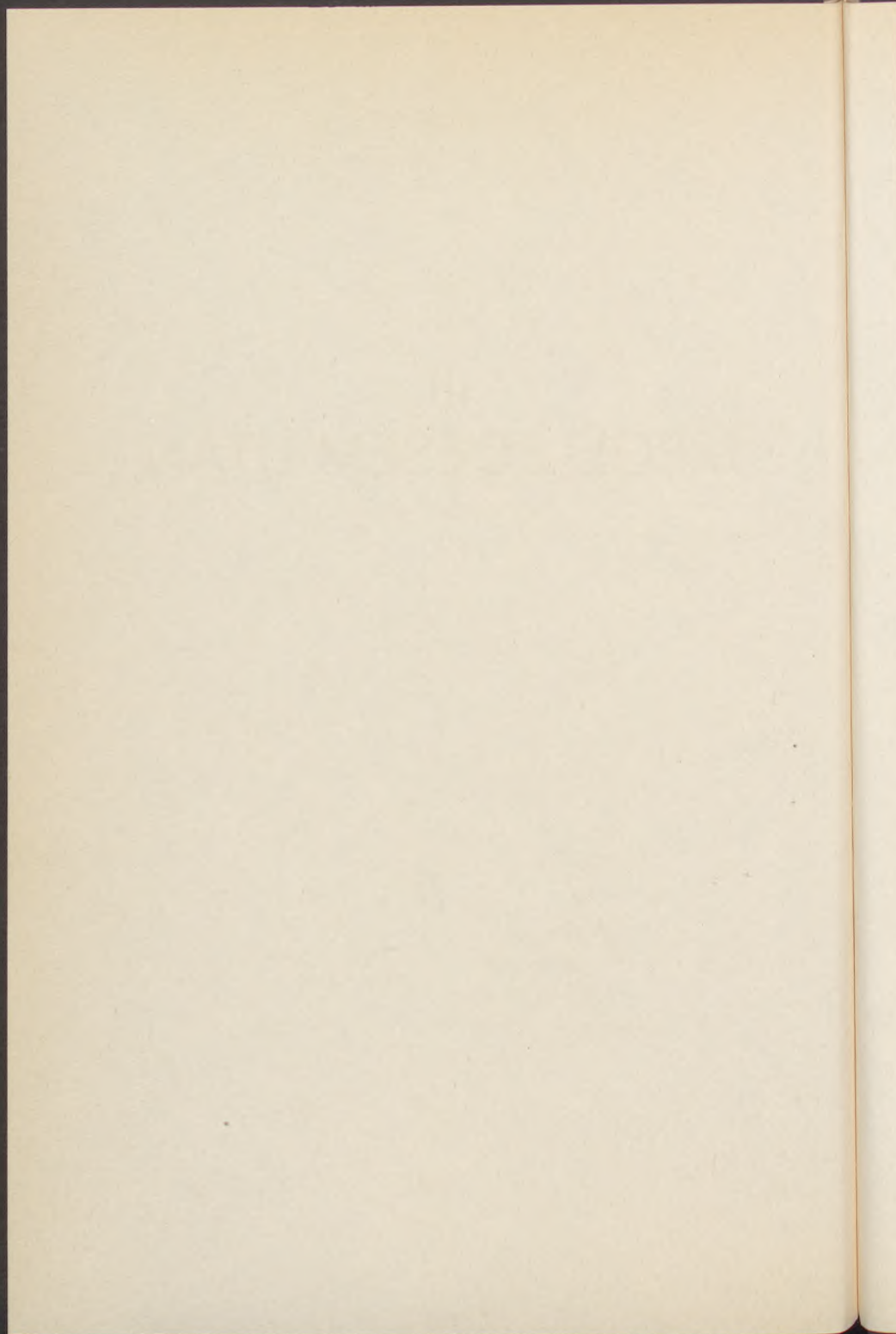
Vagy már ez nem játék?
Hisz leheletem elfogyott?!
Nem tetszhalott leszek majd én,
hanem végleges próba-halott.

Annyiszor próbáltam már ezt az arcot,
de ideiglenes volt mindegyik.
Ez rám illik majd,
bőrömre forrva
le nem esik.

Székem kint marad még a folyosón
egy ideig.

III.
MEGÉLEDÉSEM UTÁN

ÚJ ÉLET ELÉ

Dr. Entz László professzornak

Elpiroslott pünkösöd,
és én még élek.
Köszöntelek, új életem,
köszönöm Szent Lélek.

Kések szabdaltak,
de megmaradtam.
Portyáznék Balassival
párás harmatban.

Pünkösdi rózsza, hej,
ékesítsd mellem!
Még jobban szeretek,
miként szerettem.

Szeretek koldust és gazdagot,
atlétákat, nyomoroncokat,
szeretem, ha elhull,
s ha szökőutat talál a vad.

Szent Lélek Úristen,
ki megtartottál,
mintha új életem
nemtője volnál.

Jöjj el, jöjj el, életnek
teljessége,
te mondád, jó Uram,
hogy nincs még vége.

Keresem dolgomat,
dolgom majd megtalál.
Addig is takarodj,
kóbor-kutya-halál!

PÜNKÖSD HAVÁBAN

Virágaival eljött Pünkösöd,
kihajtott az öreg diófa.
Egy éve már, hogy újra élek,
de mintha élnék századok óta.

Pók ereszkedik le egy ágról,
és most nem hoz balhiedelmet.
A levélrések közt vastag sugárban
osztja a Nap az áldást, kegyelmet.

Megizmosodnak majd a hajtások,
s mint tej a tőgyből, szűrődik a fény,
s megterít hússal a diófa alja,
mikorra megkondul a dél.

S zokog lelkem a boldogságtól,
mert a diók zöld gömbjei
úgy hullámszikarnak a fejem fölött,
mint egy galaxis csillagai.

CSAK AZ ÉLET

Nem vágott földbe ez az ősz sem,
inkább fölemelt november.
Hahó – vidáman várom a telet,
s a sok hóembert, havas embert.

Nyihogjatok, őszi szelek,
betöretlen vadlovak!
Könnyű szívvel várom még,
ami visszamaradt.

Mert sokminden maradt vissza
abból, mit szerettem volna.
De ez maradjon kettőnk titka:
én és a Jóisten dolga.

Most csak az élet, az élet, az élet,
mit gyakran elmulasztottam.
De minden jól volt úgy, ahogy volt,
de minden, mi jön még, jól van.

MEG VAGYOK VERVE

Akit a sors meg akar verni,
újból és újból
kezébe adja a tollat.
Az angyal azt szeretné, üdvözljek,
a sátán, hogy elkárhozzak.

Hányadik fogadalmamat szegem meg,
józan tudatom ellenére!
Élhetnék békén, ha nem üldözne
Krisztus s a létezés vére.

Vérzik a mindenség: emberek, bálnák,
őzecskék mind vérnyálkában járnak.
Az utálat láza a 40 fokot veri bennem,
mindenre van
vagy semmire nincs bocsánat?

„Mi vagyok én, ha e planéta
csak egy bevérzett margaréta?”
Ha tollas nyíl volna is tollam, akkor sem
rejthetném el.
Én Istenem, meg vagyok verve
föltámadó emberi igékkel!

GIRBE-GURBA UTAK

Lopom lábamba vissza az erőt,
az Öngyógyítók Klubját választottam.
Olyan nem lesz már, mint azelőtt,
nem jár már lábnyúzó futóhomokban,
de a lakás végétől az elejéig,
botolva bár, teszi a dolgát,
mintha ezt tette vón ezer évig,
s nem ismert volna sohasem utcát,
pedig de sok úton csámborgott,
be sok balhéval találkozott,
be sokszor kocogtam ablakokon,
hol pedig senki sem lakott,
be sok este szakadt rám, sejtve,
nem lesz ma sem „ágynyugalom”.
Útaid Uram, rég lefektetve,
útjaimat csak én nem tudom.

NYÁR-DÉLUTÁNI UDVAR

Csöppenti nedvét a kaktusz virága,
hús helyén is belekábul a nyárba.

A körfolyosó rozmaringos pírban.
Én Istenem, már mit kibírtam!

Karszékem kelyhében hűsölök.
A szemközti fal hőtől füstölög.

Lábadozóban töltöm a délutánt.
Nézhetek ma is a júniusvég után.

Fecskét még nem láttam, tán nincsenek is már.
Tekintetem a sivatag-égen úszkál.

Volt is, lesz is itt még vígság!
Az ember, ha méléz is, megleli sorsát.

Ez a nyár ellobban megint nélkülem.
De szívem riadóz, valaki hív, üzen,

s ígéri, ha nem is boldogság, - elégedettség
várhat még rám, s visszaszállnak a fecskék.

A HÁZ MACSKÁJA

A ház macskája kockás,
akár a kockás nyúl,
s ha nem tud még kockázni,
hamarost megtanul.

Mert tanulékony jószág,
tudja hol és miért?
Tudja, a tejfölös pempő
egérnél többet ér.

Hát még a gépsonka,
megmaradt párizsi,
mit – magától megvonva –
a néni ad neki.

Emeletek között jár,
ismer minden lakást.
Hisz macskáknak lépcsőn járni
már régi jó szokás.

Pincére mit emlékszik,
hát még az erdőmélyre,
cinkos pajtása lett már
a cingár egérke.

Soha sincs magában,
sétál és nyújtózkodik.
Mindenki barátja,
s cicázzák, szeretik.

A ház macskája kockás,
s nálam is nagyobb úr,
ha nem tud még kockázni,
hamarost megtanul.

MÉG ILYEN IDŐT!

Pislantott az ég,
aztán messziről dörgött.
Jön már a vihar!
Végre megjött!

Okádta a beton
napokon át a hőt.
Még ilyen gyehennát!
Még ilyen időt!

Előbb csak rebbenés,
majd már hajlította a gallyakat.
S rákezdett a fergeteg,
szakadt a víz, szakadt.

S a villámok, a mennydörgések!
Mintha Hegygörgető
gerjedt volna haragra,
és öccse, Fanyúvő.

Ordított a Szelek Anyja,
hányta le a tetőt –
még ilyen istenverést,
még ilyen időt!

A villanyok kialudtak,
visított a civilizáció.
Földön a gyümölcs, gabona,
jég potyog, mint a dió.

Isten barma meghágta
a várost, falut, mezőt.
Még ilyen időt!
Még ilyen időt!

VARRATAIM BIZSEREGNEK

Nagy lapátfülekkel legyintget az este,
de nyugalmam nincsen.
Csak forgolódom mindújra megébredve,
kedves ágyam átkozott priccsem.

Kötöz a valóság, varrataim bizseregnek,
rádióm halkan is harsog.
Már a hajnal rigói harsányan vitézkednek,
de ébrenlétem durva akarnok.

Nyomorom betűi, folytatok ti legalább a tiszta
papírra!
Ostor kell a képzeletnek.
Egy kis bort loccsintok a közeledő hajnalpírba:
Aludjam végre, míg mások ébrednek.

CSODÁLATOS FA

(Juhász Ferenc-ábránd)

Képzeld el egy fát, mi mindig virágzik.
Ott áll a Nagy Arborétumban.
Levelein az Úr sugara játszik,
s egy-egy gyümölcse a földön,
mint a szív, mélyet koppan.

Mindig virágzik s mindig terem.
Nem szilvát, cseresznyét – minden gyümölcsöt,
ami csak létezik földön-egen.
Mibe csak az Isten aromát töltött.

Termi és szórja – hányféle ojtvány
van vaskos törzsébe beleajtva?
A méhek folyton legelnek e fán,
mert folyton díszben áll, mint egy karácsonyfa.

Darazsak, férgek is lepik persze,
kérge sok rontástól repecskes.
De lehet tél, tavasz, nap s naplemente,
hull róla a szőlő, körte vagy egres.

Ez a fa olyan, mint egy külön ország.
Dőzsölnek rajta hars madárrajok.
Mesében vannak csak ily csodafák.
Teremnek s ígérnek szebb holnapot.

MEGÉLEDÉSEM UTÁN

Megéledésem nagy bajokkal jár,
befagyott előttem minden oltár.

Amerre látok, mindenütt rosszabb,
mint amit földrengés, vihar okozhat.

Az álmok vizeit cápák és ráják
hatalmas fogakkal fenéig szántják.

Hol már az őszinte bunkó és kés is!
Ideged, agyadat mikronok mérik.

Betáplálva, programozva az élet,
véreznek mind az ó táblaképek.

Kivérzett régen már erény, eszmény,
lehetsz buddhista, zsidó, keresztény.

Hol találok én új éltető erőt,
mindenki kurvább már, mint azelőtt,

s az ártatlanok hada, mint tenger kishal,
könnyek közt, szennyekben él, amíg meghal.

Megéledésem nagy bajokkal jár,
sehol egy boldog lélek, egy oltár,

amerre látok, mindenütt romlás,
földindulás, biznisz, mennyei omlás.

ÉLETRE HALÁL, HALÁLRA ÉLET

Úgy földre tudsz sújtani, Uram,
hogy magamhoz szinte semmi közöm.
Ilyen lehetett vajon a vízözön,
majd rá a tűzözön?

Úgy jöttem a világra én is, mint más,
hogy vígkedvű legyek, örüljek az életnek.
Ám bennem nincs béke, nincsen nyugvás,
a nyüvek egyre teremnek.

Vagy ilyennek álmodtad az emberlétet,
hogy porcikáinkban ott a gonosz?
Folyhat nyálam, söröm a kocsmapultra,
nem oszt, nem sokszoroz?

Hamarost meglelem hazámat én is,
nem nyomaszt romlás, vér és piszok.
De addig ráng szívem, csakazértis,
és halva élek, élve halok.

KOPÁR TÉLI ESTE

Kopár téli este.
A szél fel-felhörög.
Őrködöm mindenre,
mi a világba köt.

Csillagok hunyorognak,
karácsony hamarost.
Vetem a huzatosnak
mind, minek vége most.

Tán az a csillag is feljő,
mi akkor világított.
Végre is az esztendő
annyi titkot szított.

Titok az is, hogy élek,
s hogy kocsonyát eszem.
Ezredes múltnál régebb,
amiken jár eszem.

Úgy illik, hálát adjak
mindenekért, Uram!
Ne haragudj, nem hagylak
eztán sem gondtalan.

És gondjaim Te oldd meg,
mert már esélytelen
vagyok, hogy bajt viseljek,
s békákat szívemen.

KÁROGÓ TÉLI ÉNEK

Mint hajléktalanok, dülöngélnek
a fák a téren. Mint kiknek tavaszuk nincs.
A hó is levedlett róluk, mezítláb toporognak.
Varjak ringnak ágaikon – megfeketedett gyümölcsök.

Varjúhódok én is az Isten-fa ágai közt,
de károgó énekem nem jut emberi fülbe.
Mentőautók száguldoznak a mocskos latyakban.
Az olvadásban csak az emberszív nem enged föl.

És gyerek nincs. De szép volt régen ilyenkor!
Szánkó szánkót taposott a cukor hóhabokban,
s oly édes volt a repülés, az ellenállás nélküli iram,
hogy a jégcsapok mind csilingelve ugráltak le
kacagtukban.

Csak néhány kiskutya viháncol s a gazdinők büszkén
mosolyognak.
Léha, buja galambcsapatok otromba szárnycsattogása.

CSITULJ EL, HA KELL

Időd eltelik így is, úgy is.
Hát akkor mért rostokolsz?
Mért kívánod a megváltás helyett
a pokolt?

Forgatod fogad közt a világot,
hiszen emészthetetlen.
Hallgass a bölcs Senecára,
ne tégy magad ellen.

Hagyd a húscsapatokat annak,
ki azzal él.
Pár gyümölcsöt még leszakíthatsz,
s tán mindig akad kenyér.

Ifjúságodból azért mentsd meg,
ami örök: a lázadást.
Belül légy szabad. Szolgaszerepet
sose játssz.

De ha lázadsz, csak másokért,
úgy lehet, az is tiéd.
Ne gondolj értetlenséggel,
lesz, aki megért.

Csitulj el, ha kell, barbárok előtt,
hős már sose légy.
Ne bántson, hogy elfolyik véred
régi álmaidért.

A BÁTORSÁGOT MEG KELL SZEREZNI

A bátorságot mindújra meg kell szerezni,
ahányszor felébredsz.
Nézz szembe magaddal, dolgaiddal –
nem vagy való már a mesékhez.

Többször nézz az égre, mint a tükörbe,
de aztán már a lábad elé láss.
Köszönettel szeld szikkadt kenyered –
nem juthat mindig kalács.

Mert a kenyérszeléshez is bátorság kell,
nem kell-e eltenni belőle valakinek.
Bátorság kell belátni azt is,
hogy nem mind a tied.

Bátorság kell az énekhez,
mert szurony-szironyosak az éjszakák.
Fújni, zümmögni, dűnnyögni kell,
hogy hozhasson a fény még néhány csodát.

BAL-JOBB...

Mikor köreim járom,
csak izmaim sajgása foglalkoztat.
Mikor köreim járom,
kitetszik, bal vagy jobb lábam rosszabb.

Biztatom őket szúrós szavakkal,
– ne hozzatok rám újólag szégyent!
Azért is, bal, jobb! Előre csak,
bár talán nincs haszna az egésznek.

Azért csak: bal, jobb! Szeretném tudni még,
szép világunk merre is marsol.
Hiszen az egész bolygó fölött
szívszagatóan vészharang szól.

Végállomás már csak a Nihil...
Köreim járom, nekem is bal-jobb...
De nézd: az ablakrácsok mögött
ordítóan bíbor muskátli harsog!

FELKIÁLTÓJELES SOROK

Fellázadtak, jaj, az elemek.
Döghúson híznak a kóbor ebek.
Te, bazsarózsa, illatozzál!

Vért hány a tűzhányó s a kisgyerek.
Beteg az élet, a lélek, beteg.
Te, bazsarózsa, illatozzál!

Röpködnek műbolygók, műszellemek.
Pókokként csápolnak műemberek.
Te, bazsarózsa, illatozzál!

Egeret vajúdnak roppant hegyek.
Sebek és hegek. Sebek. Hegek.
Te, bazsarózsa, illatozzál!

Fürdesse meg harmat a réteket!
Májusolj, szívem, míg bírod s lehet!
S te, bazsarózsa, illatozzál!

AZ UTOLSÓ REPÜLÉS

Takarj be csókjaiddal – fázom.
Pedig én szeretem a hideget.
A zenét is szeretem, hisz citerázok.
De csókjaid felmelegítenek.

Hideg a te kezed is, hisz te is fázol!
Hadd fogom borzongó kezedet!
Megöregedtünk, de csókjainkban van még távol.
Szálljunk hát, jó párom, megifjúdó öregek.

Hisz szárnyaink eddig honnan is hoztak?!

Milyen messziről röptünk eddig veled!
Gyerekeink is szállnak, de elkalandoznak.
Édesem, kalandoztunk mi is rég eleget.

Most már csak egyenest, az ég vagy a magma felé!
Közel már a távol, csak egyenest!
De mint rég, csókkal takarj, hogy remegjek belé.
S csókolom én is áldásos, szép kezedet.

AJÁNDÉK NÉLKÜL

Édesem, már megint
elfelejtettem. Nem jó a kifejezés –
nem is gondoltam rá.
Nagy elbizakodottságban élhetek én,
hogy tőled mindent csak elfogadok.
Örülök persze, hogy fogékony életedet
– két gyermekünk bizonyítja –
nekem s az élet legyőzhetetlenségének
ajánlottad.

Holnap veszek neked csokoládét,
finom kölnit vagy ékszeret,
hogy ne kelljen kutyául éreznem magam.
De leginkább azt szeretném,
ha minden meg-nem-ünnepelet jeles napról
te is megfedekeznel.

ÖNKÉNTES ZÁSZLÓS

Életedet, mint ritka ajándékot fogadtam,
s jaj Istenem, érte mit adtam!

Kisajtoltam sejtjeidből az utolsó csepp olajat is.
Ritkán jutott eszembe, hogy adjak is.

Tündér játékaink után most kifosztottnak érezheted
magad.
De nem az életünk volt az, mi értelmet ad?

Én ösztönlény vagyok, bár vallom a számítástechnika
csodáját,
s lényed, mint tintafolt itatóson, úgy jár át.

Szeretném, ha én is így járhatnálak át téged.
Szeretném, ha nap mint nap odaadnád a szüzességed.

Bántanak, tudom, bántások, gyötrelmes feneségek.
De én az oltárra fektettelek és imádlak téged.

Én megtartottam kettőnk életének szent titkát,
s melled lövedéke mint önkéntes zászlóst, úgy üt át.

A HALÁL ELLEN

Majd eljön az is –
ne várj te a halálra!
Majd eljön az is,
ha nincs már több hátra.

Addig egyél, ha lehet, szeress, ha tudsz,
próbáld meg boldog lenni.
Addig tudd, hogy ez a tied,
s nem számít ennyi vagy annyi.

Édesem, tudod, hogy te is meghalsz?
Bármilyen okos vagy, meghalsz végül.
Az anyagtalant, amíg anyag vagy,
ne hívd menedékül.

Majd eljön az is, de tudd, hogy addig
nedveid illatoznak, csodálatosak.
Vértezd föl az elmúlás ellen
minden szép csecsebecsével magad!

ACSARGÓ LETTEM

Acsargó lettem,
otromba bohóc,
aki csak ordibál,
köpködi a szót.

Szelíd szívemet
sátánok bírják,
messzire szökik
minden józanság.

S lecsillapulván
mardos az önvád;
már olyan lettem,
mint e szép ország.

Szánom már, bánom
nagy botorságom,
magamat kínban
porig alázom.

Cukrozott szavakkal
becézek mindent,
birkaságomon
nevet az Isten.

Rombol az élet,
a halál is rombol,
ki kéne jutnom e
napi pokolból.

Megülni szépen
már eltűnőben,
csak mint a Nap száll,
pírba veszően.

FENEVAD

A fenevadat, akinek otthont adok,
dresszírozzák a benti ostorok.

Olykor mégis a szíjba harap,
vicsorít, kitörne a fenevad.

Istenem, finom kezemet bevérzi,
törne a csontok rácsán a pusztába ki.

Ura már alig vagyok,
ha nem segítenek az angyalok.

Prédát mindig talál – lesi a prédát.
Kévéstől hányom pofájába a margarétát,

de ő vérre, zsigerekre, velőre vágyik.
Kedvesem, vezess ilyenkor a nyugtató ágyig,

hiszen a te drága tested-lelked is cafatolja.
Én nem akarom!
Hát akkor ki akarja?

EGYSZER TALÁN

Egyszer talán megértesz.
Hisz nem vagy ostoba.
Ha hozzászokunk a télhez,
sorsunk is jég, moha.

Ha hozzászokunk a télhez,
sorsunk is mostoha.
Féltelek, te is féltesz.
Ez a sorsunk sora.

Készüljünk, mert nagy tél lesz.
Ez a sorsunk sora.
Készülj oly öleléshez,
mely mindőnk otthona.

Készülj oly öleléshez,
mi mindig és soha.
Egyszer talán megértesz.
Hisz nem vagy ostoba.

Én kockám elvetettem.
Ez az élet sora.
Nyertem vagy vesztettem?
Jövőnk a jég, moha.

ÉJJELI SZOLGÁLAT

Kiveszi kezemből a tollat
az éjszaka –
magam vagyok.
Pedig nem kívántam társat
ennyire még soha.
Pőre villany ragyog.
De már betelik
napom, itt a záróra.
Reggelt harangoznak.
Hát
te is
térj nyugovóra.

AZ ÉBRENLÉT SZERELMESE

Belemártom arcom a hajnali húsbe –
már megint az éjszaka rablója vagyok.
Kiraboltam saját éjszakámat,
nagyok az én vétkeim, nagyok.

Loptam egy kis menedéket a léttől,
vágyam nem volt az ágyam ma se.
Csip-csup álmokkal mit törődik,
kinek végtelenség az istene.

Szívtam az éjszaka nőstényszagát,
– érzékeim szálán a csillagokig kúsztam.
Megtudtam újból, hogy van Istenem,
s hogy amint képzeltem, minden úgy van.

Kedvesemnek, ki szuszogott mélyen,
zsebre tettem egy csillag-morzását.
Mikorra fölébred, gyönggyé válik,
s belőle tüzel a szív világosság.

Megloptam az éjszakámat megint,
de az Úr, tudom, nem int meg érte.
Sugárzásába von majd, mert tudja,
szerelmes vagyok az ébrenlétbe, fénybe.

MINDENЕК MEGKÖSZÖNÉSE

Korda Zsuzsikának

és Sárdi Gézának ajánlom

Nekem meg kell köszönnöm mindent,
mert magamban rég
elvesztem volna.
Pedig magam voltam mindig,
mint a falu bolondja.

Önfejű voltam. Édes szülők
igéit nem sokáig hallgattam,
daczban égtem, Apámat meg
megtagadtam, bár – maga módján –
fájt a feje miattam.

Most a vizet is köszöntöm,
s aztán kenyerem, söröm, borom.
Köszönöm szívemet
s az érzéseket,
mikbe majd bele haltam egykoron.

Fájtam – voltam.
S örültem is.
Sőt sokat örvendeztem.
Megfeszült sok szép női álom és
kibomlott tenyeremben.

Köszönet, millió köszönet
a Mindenhatónak, ki így rendezte sorsom.
A génspirálok honnan futnak és
meddig érnek el
e nagy porondon?

Köszönet a hajnalnak, hogy ébreszt,
köszönet az estének, ha nyugalmat ad.
Hálás vagyok minden élőnek,
hogy – néha –
boldognak hiszem magamat.

FONTOS LEVÉLRE VÁRVA

Istenem, üres a világ és
én is üres vagyok –
írd teli a lelkem.
Mindegy is, mit írsz belé,
legyek félnótás közkatona,
seregedben.

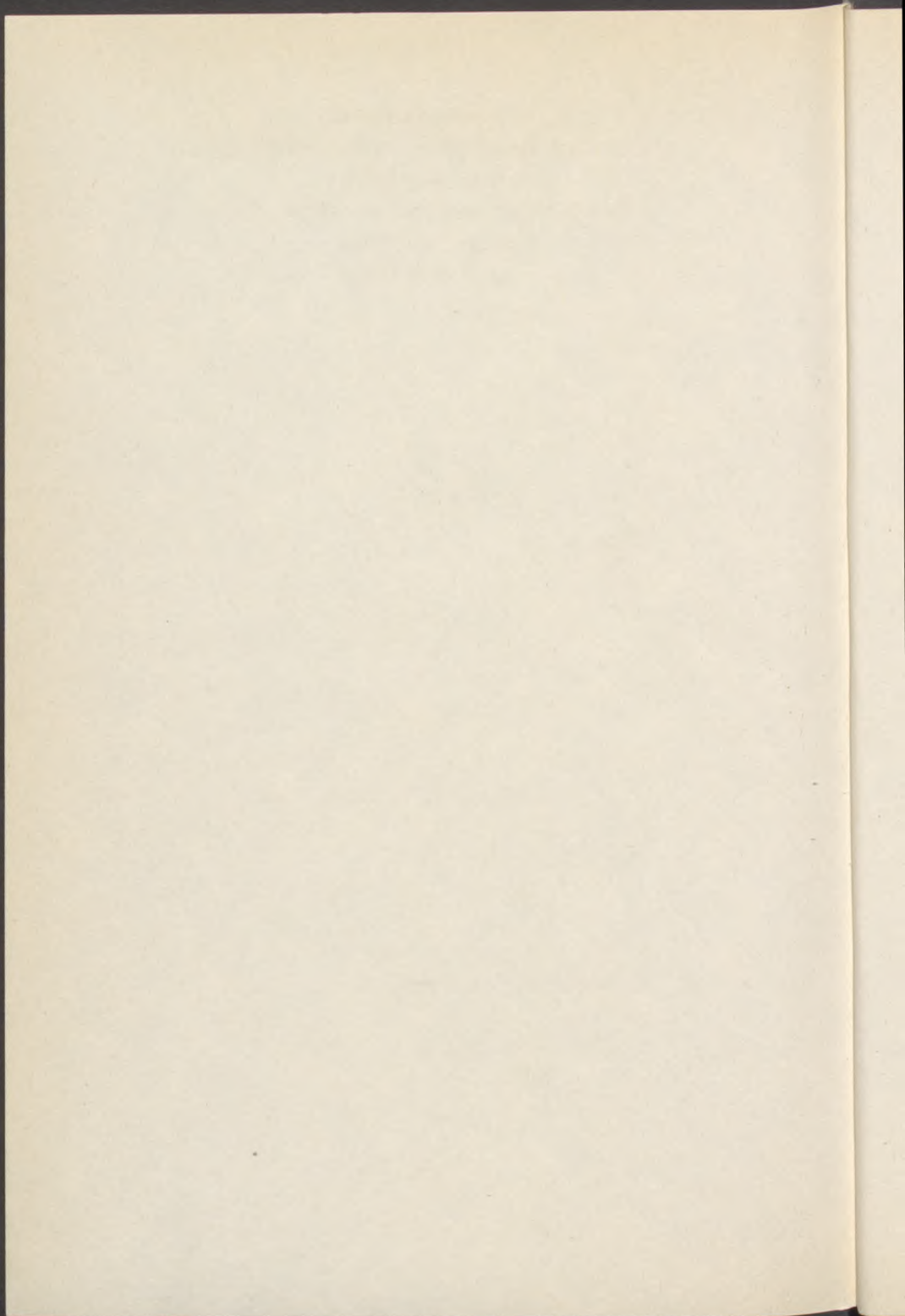
Büszkeség, szégyen lefoszlik rólam,
úgy állok itt,
mint egy Kass János figura.
Vagy mintha vetkőzik ősszel az erdő.
Levedlik húsos kalandok, sovány
úti poroszkálások sora.

Míg fiatal voltam, s bírtam,
ámított csodáival az élet.
Mint naptári lap,
minden napom tele volt írva.
Már csak arra várok,
mit ró lelkembe Felséged.

Örölnöm azért még lehet,
és csodálkozni
millió új csodán.
De ezt már cél nélkül teszem,
mint ahogy méházó nyúl ül
békés vadcsapán.

Írást lelkembe már
csak Tőled várok, mint fontos
levelet, ami késik.
És betöltöm majd, mi az írásban áll,
a végső elalvásig,
végső ébredésig.

TARTALOMJEGYZÉK

I.

HIÁBA MONDOD?!

A Nagy Behemót	7
Ha szegény az ember	8
Picula nélkül	9
A táj türelme	11
Egy meghívóra	12
A libériás ember	13
Mintha	14
Ne irigyeld	15
Igaz mesélő	16
Hagyj jelet!	17
A XXI. század lutrija	19
Hiába mondd?	20
Besüt a hold az ablakon	21
Prédikáció 2011 karácsonyán	23
Éjféli mise	25
Karácsonyi beszéd	26
Kegyelem vagy jószágetetés?	29
Úgy szeretnék megbékélni	30

II.

PÁLYÁMAT MEGFUTOTTAM

Öreg pásztor	33
Mássz csak tovább	34
Pályámat megfutottam	35
Nem szán az idő	36

Hallgatni a hallgatást	37
Haikuk és egy tanga a gyerekkorból	48
Anyám, én és a szárnyak	40
Kötöz a hűség	42
A szelíd betyár	43
Legyen tisztesség!	44
Sokat szerettem	46
Redves vaskorlát	47
Így volt a jó	48
Ínyemről a bor zamata	49
Üres kerti székek	51
Száradt szőlőtőke	52
Kidólt farönk	54
Zöldjüket a fák felejtik	56
Vinkliben a hold	57
Öreg széptevő chansonja	58
Öregkori csalogató	59
Mint a kenguru	61
Üres ágyad mellett	62
A türelemről	63
Amikor csend lesz	64
Árnyék és fény	65
Végleges próba-halott	66

III.

MEGÉLEDÉSEM UTÁN

Új élet elé	69
Pünkösd havában	71
Csak az élet	72
Meg vagyok verve	73
Girbe-gurba utak	74

Nyár-délutáni udvar	75
A ház macskája	76
Még ilyen időt!	78
Varrataim bizseregnek	80
Csodálatos fa	81
Megéledésem után	82
Életre halál, halálra élet	83
Kopár téli este	84
Károgó téli ének	85
Csitulj el, ha kell	86
A bátorságot meg kell szerezni	87
Bal – jobb	88
Felkiáltójeles sorok	89
Az utolsó repülés	90
Ajándék nélkül	91
Önkéntes zászlós	92
A halál ellen	93
Acsargó lettem	94
Fenevad	96
Egyszer talán	97
Éjjeli szolgálat	98
Az ébrenlét szerelmese	99
Mindenek megköszönése	100
Fontos levélre várva	102

ISBN 978-963-9903-99-9

Kiadja az Írók Alapítványa - Széphalom Könyvműhely

Székhely: 1068 Budapest, Városligeti fasor 38.

Iroda, postacím: 1097 Budapest, Lónyay u.43. fsz. 1.

E-mail: iroszak@t-online.hu

www.szephalom-konyvmuhely.hu

Felelős kiadó: Mezey Katalin

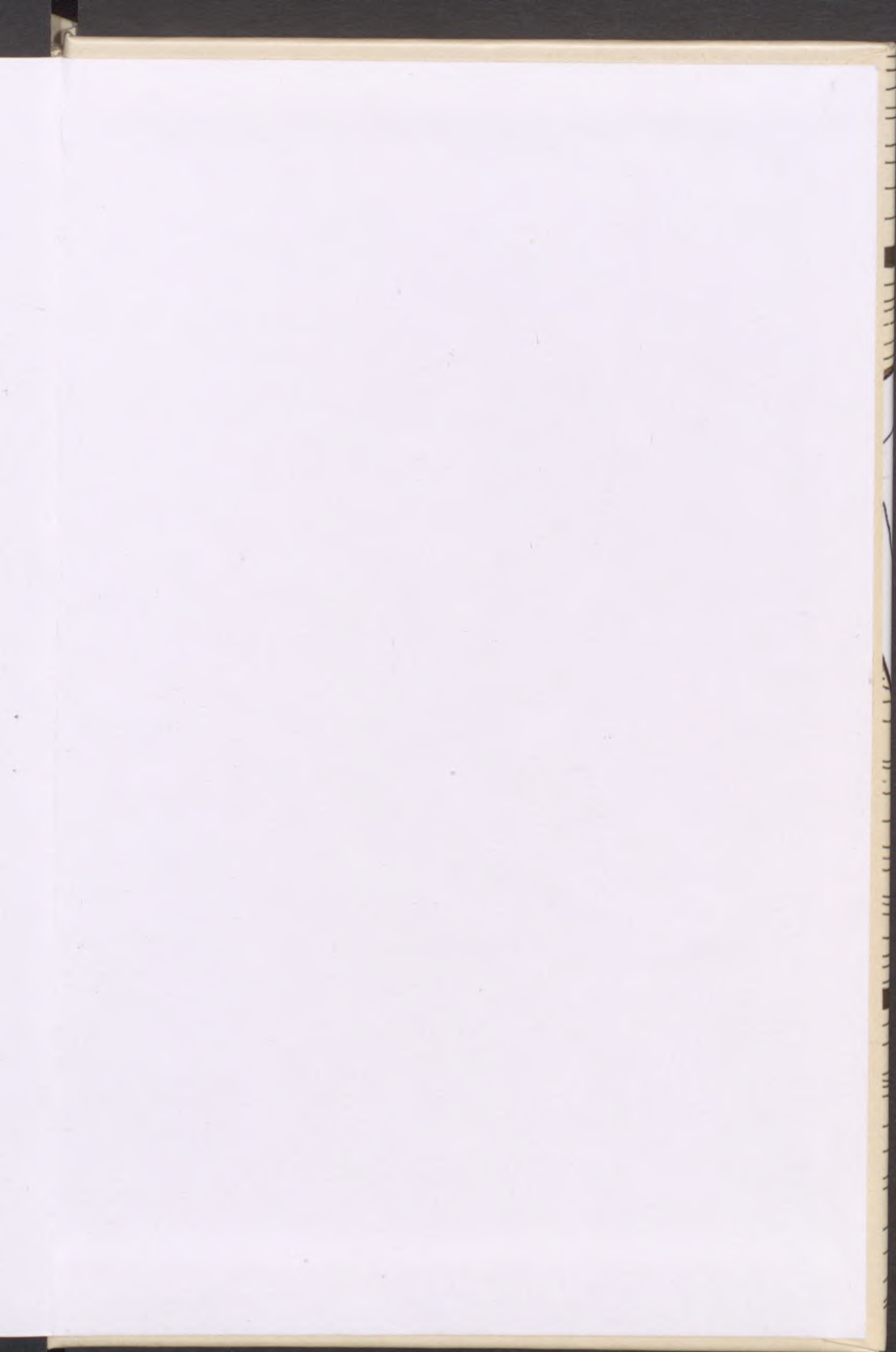
Nyomdai előkészítés: Scriptor Kft.

Nyomdai kivitelezés: Rózsadomb Contact Kft.

413615

2000 Ft

978-963-9903-99-9

(...)
S közben lombjukat a fák elejtik,
aranyárgára válnak az erdők,
A madár egy-egy mandulát felnyit,
új bor forr, új borral meg új hit
köszönti majd az új esztendőt.

Megérik minden gondolat,
és hasogat reuma, isiász.
Kártyánk már bizony kopott, szakadt,
s fázva lapul meg felül a makk ász.

Kinga Mendy

KISS BENEDÉK

Lombjukat a fák elejtik